

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 243/09-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti G., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., pre namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 z 22. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti G., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2009 doručená sťažnosť spoločnosti G., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej

len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 z 22. apríla 2009.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Ako splnomocnený právny zástupca Sťažovateľa, týmto podávam v zákonom stanovenej lehote sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky proti porušeniu základných práv a slobôd v zmysle ust. čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Sťažnosť“). Sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania, v ktorom došlo k porušeniu ust. čl. 46 ods. 1, ods. 4 a ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v znení Protokolu č. 11 (ďalej len „Európsky dohovor o ľudských právach“), ako aj ust. čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej len „Listina základných práv a slobôd“). Porušovateľom základných práv Sťažovateľa je najvyšší súdny orgán Slovenskej republiky.

K porušeniu základných práv a slobôd došlo v dovolacom konaní pred Porušovateľom sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 vedenom vo veci Sťažovateľa voči povinnému – D., B., (ďalej len „Povinný“) o vymoženie 16.750,94 € s príslušenstvom titulom nezaplateného poistného na zdravotnom poistení a zákonného poplatku z omeškania. Porušovateľ v tomto konaní rozhodoval o mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti Uzneseniu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 49 Er 1255/2007-68 zo dňa 26. 11. 2007. K porušeniu základného práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu, práva na spravodlivý súdny proces, ako aj jednej zo základných zásad právneho štátu – zákonnej limitácie právomoci orgánov štátnej moci (zásady, že tieto orgány sú oprávnené konať len v rozsahu zákonom explicitne zverených kompetencií) došlo prijatím Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 zo dňa 22. 04. 2009, právoplatného dňa 04. 05. 2009 (ďalej len „Uznesenie“). Porušovateľ Uznesením zrušil Uznesenie Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 49 Er 1255/2007-68 zo dňa 26. 11. 2007 a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Sťažovateľ má za to, že Porušovateľ rozhodoval Uznesením vo veci, v ktorej zákon zveroval

rozhodovaciú právomoc inému orgánu. Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd teda odôvodňujeme nasledovnými skutočnosťami:

- keďže Porušovateľ rozhodoval nad rámec svojej zákonnej právomoci, v konaní vedenom pred Porušovateľom došlo k takému závažnému pochybeniu, že tým bolo porušené právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu, garantované ust. čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ust. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd,

- uvedeným konaním Porušovateľa bolo zároveň porušené právo Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces v zmysle ust. čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach,

- Porušovateľ konal tiež v rozpore s ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keďže rozhodoval vo veci, v ktorej mu toto oprávnenie zákon nepriznával, resp. za taxatívne vymedzených zákonných podmienok zveroval túto rozhodovaciú právomoc inému orgánu. Uvedeným postupom porušil dôležité zásady právneho štátu, a to zásadu, že „štátne orgány môžu konať jedine to, čo im ukladá zákon“, ako aj zásadu „právnej istoty“ Sťažovateľa. (...)

Dovoľujeme si poukázať na skutočnosť, že v prípade Sťažovateľa rozhodoval Porušovateľ o veci, ktorá patrila do oblasti verejnej správy, resp. za taxatívne stanovených zákonných podmienok do preskúmvacej pôsobnosti krajských súdov, ako vyplýva z nižšie citovaných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v príslušnom znení (ďalej len „ZoZP“), zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v príslušnom znení (ďalej len „Správny poriadok“), ako aj zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, v príslušnom znení (ďalej len „Zákon o konkurze“).

Postupom Porušovateľa, ktorý prijatím Uznesenia rozhodoval nad rámec kompetencií, ktoré mu zverujú zákony a Ústava Slovenskej republiky, došlo k porušeniu základného práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj jeho práva na spravodlivý súdny proces. Porušovateľ by bol oprávnený jedine na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí, ktoré vydali správne orgány v rámci správneho konania, avšak aj v tomto prípade by bola vecná príslušnosť Porušovateľa limitovaná zákonnou

podmienkou, aby išlo o rozhodnutia ústredných orgánov štátnej správy a iných orgánov s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky.

V prípade Sťažovateľa boli predmetnými rozhodnutiami Platobné výmery č. 937/2002 a 938/2002 zo dňa 22. 11. 2002 (ďalej len „Platobné výmery“), na ktorých preskúmanie zákonnosti by však boli za taxatívne vymedzených zákonných podmienok vecne príslušné krajské sudy. Dovoľujeme si poukázať jednak na skutočnosť, že Povinný svoje právo domáhať sa súdneho preskúmania Platobných výmerov v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote nevyužil, ako aj na skutočnosť, že uvedená lehota je prekluzívna a jej márnym uplynutím toto právo Povinného zaniklo.»

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Sťažnosti sa vyhovuje.

II. Základné právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu priznané čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na spravodlivý súdny proces v zmysle ust. čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach, ako aj zásada zákonnej limitácie štátnej moci, garantovaná čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, boli Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 zo dňa 22. 04. 2009 porušené.

III. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 zo dňa 22. 04. 2009 sa v zmysle ust. čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v zmysle ust. § 56 ods. 2 Zákona o Ústavnom súde zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že Porušovateľ nebol oprávnený v konaní sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 rozhodovať Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 zo dňa 22. 04. 2009 o oprávnení správcu konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne vydať Platobné výmery č. 937/2002 a 938/2002 zo dňa 22. 11. 2002.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa v zmysle ust. § 31a Zákona o Ústavnom súde. Porušovateľ je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa, a to v prospech bankového účtu Sťažovateľa...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí

relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa ustanovenia § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je

možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa ustanovenia § 243f ods. 1 OSP mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa ustanovenia § 243g OSP mimoriadne dovolanie podáva generálny prokurátor na dovolacom súde do jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že dôvodom, pre ktorý sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je najmä otázka vecnej príslušnosti (vecná legitimácia) najvyššieho súdu na konanie vo veci sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 vo veci mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) vo veci vedenej Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 49 Er 1255/2007, kde bola oprávnená sťažovateľka proti povinnej D. B. pre vymoženie 16 750,94 € s príslušenstvom.

Ústavný súd skôr ako preskúmal napadnuté rozhodnutie, vyjadril svoj názor k predmetu sťažnosti, keď uviedol, že pokiaľ bude pri svojich úvahách rozoberať námietku porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1, bude zároveň hovoriť aj o právach obsiahnutých v čl. 36 ods. 1 listiny a v čl. 6 ods. 1 dohovoru vzhľadom na rozsah ochrany, ktorý všetky tieto práva poskytujú a vzájomne sa prekrývajú.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 4 ústavy, ide len o procesné splnomocnenie na vydanie vykonávacích predpisov zákonodarcu bez obsahu základného práva, ktorého by sa sťažovateľka mohla v konkrétnej kontrole ústavnosti domáhať.

Podobne je to aj pri námietke porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy, ktorý vymedzuje právomoci štátnych orgánov, a ani systematicky v rámci ústavného textu nie je súčasťou základných práv a slobôd.

Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že základné práva a slobody vo svojom ústavnom vyjadrení obsahujú v slovnom vyjadrení napr. „zákonom ustanoveným postupom“ aj procesnú stránku realizovaného základného práva a slobody a nielen jej materiálny obsah.

Z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 z 22. apríla 2009 vyplýva, že generálny prokurátor podal proti uzneseniu okresného súdu č. k. 49 Er 1255/2007-68 z 26. novembra 2007 mimoriadne dovolanie.

Z citovaných článkov ústavy je zrejmé, že zákonodarca bol zmocnený vydať procesné predpisy, ktoré upravujú postup všeobecných súdov v rámci ich vecnej právomoci.

Podľa citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je generálny prokurátor oprávnený podať návrh na mimoriadne dovolanie, na prejednanie ktorého je vecne a miestne príslušný najvyšší súd.

Takéto riešenie nachádza oporu v ústavnom texte a snaha sťažovateľky pôvodný obchodný spor posunúť do oblasti „verejnej správy“ sa javí ako účelová bez riadneho zdôvodnenia a opory v zákonoch, ktoré boli vydané na základe zmocnenia ústavy, aby upravili procesné predpisy v konaní aj o mimoriadnych opravných prostriedkoch, medzi ktoré zaradíme aj mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora.

Námietka nedostatku vecnej legitímácie najvyššieho súdu v konaní nemá oporu v právnom systéme Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o samotnú vec, najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 z 22. apríla 2009 okrem iného uviedol:

«Predpokladom exekúcie je existencia rozhodnutia (okrem ak sa exekúcia vykonáva na základe vykonateľnej notárskej zápisnice). O aké rozhodnutie sa musí jednať podrobnejšie upravujú ustanovenia § 41 EP. Vo všeobecnosti exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok (§ 41 ods. 1 EP). Ustanovenie § 41 ods. 2 EP taxatívne vymenúva, na podklade akých rozhodnutí je možné vykonať exekúciu. Okrem iných, exekúciu je možné vykonať na základe vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste (§ 41 ods. 2 písm. f/ EP). Za účinnosti zákona č. 273/1994 Z. z. pôsobnosť orgánu verejnej správy vykonávali aj zdravotné poisťovne. Preto boli v zmysle ustanovení § 19 ods. 2 a 3 uvedeného zákona oprávnené vydávať rozhodnutia (platobné výmery) o predpise poistného. Na uvedené konanie sa v zmysle ustanovení § 58 zákona č. 273/1994 Z. z. vzťahovali predpisy o správnom konaní, pričom právoplatné rozhodnutie bolo preskúmateľné súdom (§ 58 ods. 5).

Ako vyplynulo z vyššie uvedeného skutkového stavu, platobné výmery, ktoré mali byť v posudzovanej veci exekučným titulom, neboli vydané zdravotnou poisťovňou ale správcom konkurznej podstaty úpadcu, ktorým bol majetok zdravotnej poisťovne. Preto je rozhodujúce vyriešiť otázku, či platobné výmery vydané správcom konkurznej podstaty sú exekučnými titulmi, pričom túto otázku je potrebné posudzovať v závislosti od postavenia správcu konkurznej podstaty.

Pod majetkom úpadcu vo všeobecnosti treba rozumieť aj pohľadávky úpadcu, ktoré existovali v čase vyhlásenia konkurzu na jeho majetok. Z toho vyplýva, že správca konkurznej podstaty má pri správe majetku úpadcu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty a prechádza na neho aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty (§ 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní). Z ustanovení uvedeného zákona však nevyplýva oprávnenie vydávať individuálne akty orgánu verejnej moci (správy). Pod správou majetku úpadcu vo vyššie uvedenom zmysle

preto nemožno rozumieť výkon práv prislúchajúci orgánu verejnej moci (zdravotnej poisťovne). Správca konkurznej podstaty má iba právo (a povinnosť) vykonať všetky procesné úkony (podať žalobu, podnet orgánu, ktorý je oprávnený vo veci rozhodnúť) v záujme uspokojenia pohľadávok úpadcu. Postavenie orgánu verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou, ktorá by expressis verbis takéto oprávnenie správcovi konkurznej podstaty priznávala. Pokiaľ takúto právnú úpravu právny poriadok neobsahuje, správca majetku konkurznej podstaty nie je oprávnený vydávať individuálne právne akty, ktoré sú exekučným titulom v zmysle ustanovení § 41 EP.

Ako už bolo uvedené, predpokladom pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a následné vydanie upovedomenia o začatí exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia, pričom sa musí jednať o rozhodnutie vykonateľné po materiálnej aj formálnej stránke. Iba vykonateľné rozhodnutie totiž umožňuje v exekučnom konaní vynútiť plnenie. Súd sa pri skúmaní toho, či rozhodnutie je vykonateľné zaoberá predovšetkým tým, či sa jedná o rozhodnutie, ktoré možno vykonať podľa Exekučného poriadku, a či rozhodnutie je vykonateľné po formálnej ako aj po materiálne stránke. Ide pritom o predpoklady, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti. Súčasťou týchto predpokladov je, že exekučný titul bol vydaný orgánom na vydanie takéhoto rozhodnutia príslušným. Ak rozhodnutie vydal nepríslušný orgán, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti ale naopak, má to za následok, že takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom štátnej správy, resp. verejnej moci. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho akoby neexistoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené, treba aj na vydanie platobného výmeru správcom konkurznej podstaty v danej veci hľadiť ako na nulitný akt. Toho dôsledkom je, že v preskúmvanej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie. Pokiaľ ide o právne dôsledky nulitného aktu dovolací súd dáva do pozornosti rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 56/1995, č. 70/1998, č. 72/1998, pričom do osobitnej pozornosti dáva rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené pod č. 58/1997, ktoré expressis verbis vyslovilo záver, že výkon rozhodnutia je neprípustný, ak je „exekučný titul“ nulitným právnym aktom. Vzhľadom na uvedené právne dôsledky nulitného aktu, dovolací súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími skutočnosťami namietanými v mimoriadnom dovolaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava III z 26. novembra 2007 č. k. 49 Er 1255/2007-68 a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b O. s. p.), v ktorom bude právny názor dovolacieho súdu vyslovený v tomto rozhodnutí pre tento súd záväzný.»

Ústavný súd sa ďalej, keď vyriešil otázku vecnej legitímácie rozhodnutia najvyššieho súdu, zaoberal aj jeho meritórnym obsahom, pričom vychádzal zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecnými súdmi úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s právnymi názormi. Z opačného hľadiska možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva.

Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony.

Ústavný súd môže do veci zasiahnuť, pokiaľ by tento výklad bol arbitrárny a nebol ani náležite zdôvodnený; v opačnom prípade nie je v právomoci ústavného súdu do konania všeobecných súdov zasahovať (I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 78/07).

Z obsahu citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že tento postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku ako generálnej právnej úpravy upravujúcej civilný proces, a to najmä v časti o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, a v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku. Vo svojich úvahách podrobne zhodnotil skutkový stav a tento právne vyjadril spôsobom, ktorý je zlučiteľný s ústavou. Takéto rozhodnutie najvyššieho súdu je

náležite vyargumentované a nevyplýva z neho jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu, ani taká aplikácia príslušných ustanovení zákonov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Keďže ústavný súd nezistil arbitrárnosť ani zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia, ktoré by bolo nezlučiteľné s obsahom označeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, jej sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedených skutočností, keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky nastolenými v sťažnosti viažucimi sa na úspech v konaní, ale aj na odloženie vykonateľnosti uznesenia najvyššieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2009